

BAKER ZELDENRIJK

DE VERPLEEGSTER HEEFT DE JONGE moeder in den steek gelaten. Niet met opzet, natuurlijk. Willempje in de ééne stad talmde zoo, en Pietertje in de andere maakte haast. Nu schelen ze maar een dag, in plaats van 'n week of drie, zooals de berekening was geweest.

Grootmama is toen waarnemend-verpleegster geworden. Doch 't kon zoo niet blijven, want er is thuis een grootpapa, voor wien ze zorgen moet. Dus zoekt ze fluks haar eigen baker van vroeger op, Bartje Zeldenrijk.

Bartje is tegenwoordig rustend, ze heeft een klein centje en een oppassenden zoon. Zoo komt ze er. Ze is niet altijd even flink meer, 't gaat op en neer. Gelukkig nu net òp. „Kees,” zegt ze tegen haar jongen, „in geen tijèn heb 'k me zoo wel gevoeld.”

☐ Grootmama komt in Bartjes kamertje. „Bartje,” zegt ze, „durf jij nog 'n licht bakerdienstje aan? 't Is bij m'n dochter.” Ze legt de zaak uit, en Bartje, die een mensch van weinig woorden is, staat meteen op en zegt enkel: „Gaat u maar mevrouw, 'k kom temee en me karbiessie brengt me zeun wel.”

Bartje Zeldenrijk komt van buiten. Daar heeft ze, vroeger jaren, nog genoeg kinders in 't bakerpak gedaan. „Daar is wat voor en wat tegen,” zegt ze. „Maar veel vóór. Als ze in d'n ouderwetschen tijd 'n kind in 't pak hadden, dan kon je 't recht tegen den muur zetten. 't Gaf stevigheid aan de leeën.”

Toen Bartje in stad kwam te wonen, vond ze daar 't bakerpak afgeschafft. Maar ze ging met den nieuwen tijd goedschiks mede, en bakerde zooals mevrouw 't gewend was. De losse spelden, die hoorden bij 't „pak,” omdat in 't pak een zuigeling geen vin kan verroeren en dus ook geen onheil er mee kan stichten — de geweldig lange bakerspelden borg ze op, en aanvaardde de veiligheidsspeld. Ze aanvaardde alles, de voetjes zonder sokjes, het kopje zonder „bakkertje,” als 't een jongen, of mutsje, als 't een meisje was. Ze liet het dodeinen na en verzoende zich met de wieg, die geen „wieg” meer is, omdat zijn vier stijve pooten de functie van „wiegen” uitsluiten. Ze haalde het kind er 's nachts niet uit als 't huilde, behoorlijk doordrongen van 't feit, dat je ze niet verwennen moet en schreeuwen de longetjes oefent — althans dit feit tegenover den dokter behoorlijk toegevend.

Maar één ding is er, daar heeft ze niet aan gewild.

Naar een schilderij van Maurits Calisch

KRAAMBEZOEK

Ze wil 't kind niet helpen op zoo'n koude tafel. Zij bakert nog op schoot.

„Kijk kind,” zegt grootmama, „k heb baker Zeldenrijk voor je meegebracht.” Want Bartje heeft niet lang op zich laten wachten; gelijk met mevrouw stond ze bij de jonge mevrouw op den stoep.

De jonge moeder ziet al haast niet bleek meer en Pietertje is een stevig kereltje. Alles is zoo goed, wat is er een reden tot dank! Grootmama heeft Pietertje netjes in z'n eerste kleertjes gekregen, hoewel ze 't toch zoo ontwend was. Dat zei ze, maar die ontwendheid viel genoeg mee.

De kraamvrouw schrikt een beetje. „k Zal zien, dat ik iemand voor je vind,” had grootmama gezegd, zonder meer. En daar komt ze me aan met zoo'n meutje.

Hoe moet dat, denkt de jonge moeder. Ze heeft zelf nog geen ervaring, want Pietertje is haar eerste. En had ze ervaring, dan was 't nog erger, want wat zou ze durven zeggen aan het oude mensch! — Er hebben nog lang verhalen geloopt van bakers, die haar vak oneer aandeden en den brandewijn, bestemd om er 't hoofdje van 't kind mee te wasschen, zelf opdronken. Die te makkelijk waren om er 's nachts uit te komen en te slecht van oogen om te zien of 't huidje soms stuk was. Bakers, die voor alles een haarspeld gebruikten, dotjes wonden, en de speen, als 't een flesschenkind was, eerst zelf in haar mond staken om de warmte te voelen. — En alle wanbegrippen en bijgeloovigheden, alles wat men saamvat onder den onheilspellenden naam van bakerpraatjes, spoken de jonge moeder door 't brein.

Bartje heeft een mandje meegebracht, behalve 't karbiesje, dat haar zeun vanavond brengt. Ze is gauw thuis in de kamer. Bartje is nog lief om te zien, als men niet meent tenminste, dat alleen jonge vrouwen er lief uitzien kunnen. Ze draagt 't haar met een gladde rechte scheiding en aan 't achterhoofd ligt een tamelijk dikke grijze vlecht. Zoó droegen dienstbare menschen 't haar in baker Zeldenrijks jongen tijd; 't zat netjes onder 't mutsje. Als een dienstbode trouwde, zette ze 't mutsje natuurlijk af. Maar 't kapsel bleef.

De baker is een klein, gezet wijfje, haar gezicht is nog frisch; ze heeft een oude buitenkleur, die in de stad niet verwelkt is. Ze heeft de jonge moeder óók gebakerd, ze is vrijmoedig, bij al haar ingetogenheid van keurig buitenmensch. De verpleegstermen kent ze niet, ze spreekt in goed, oud, rond Hollandsch.

Als Pietertje weer gedronken heeft, zegt ze tot grootmama: „Ziezoo mevrouw, as u me nou de jonge es wil angeve.”

Ze zit er voor. Baker Zeldenrijk heeft nog een schoot, een warmen, breeden schoot. Even wordt nog de andere methode geopperd, even maar, want moeder en dochter begrijpen, dat je hierin de baker haar weg moet gunnen. „Nee mevrouw,” heeft ze gezegd, „òp me schoot. Daar legge ze warm, en anders staan me handen der verkeerd voor.”

Maar Pietertje eenmaal op schoot hebbende, staan haar handen er niet verkeerd voor. Wat helpt ze 't jonkje vlug en ree!

Nog een ommezentje mag hij daar blijven, eer hij weer achter zijn gordijntje gaat. Want deze bakerschoot is zoo goed als een bedje, en zijn moeder en grootmoeder hebben 't zicht op hem. Dát had de verpleegster, gediplomeerd en wel, hem toch niet kunnen geven. Want de verpleegster had geen schoot, ze had de slanke lijn, en knieën. Maar baker Zeldenrijk is om haar heupen rond als een tonnetje, van de rokken.

Zoo zal 't wel niet veel meer te zien zijn. 't Bakersgild staat op uitsterven. Grootmoeders zijn ook al aan 't verdwijnen, ze heeten tegenwoordig „doorgeefsters van 't leven,” en daar men bij 't doorgeven altijd kwiek moet zijn, staat kwiekheid vooraan. Haar dag is goedgemaakt, wanneer men haar, 't kleinkind in zijn wagentje rijdend, voor de moeder aanziet!

Is wat hier in de kamer plaats vindt, niet schoon? Een moeder, die haar eerste kind van God ontving. Een grootmoeder en een baker, die, zoovele jaren terug, elkander in deze sfeer kenden, telkens als God het huis gezegend had.

De oogen zijn op 't kindje gericht. Ziet men een kindje zoo niet op 't allerliefste, rustend in den schoot van een oude vrouw

HENDRIKA KUYPER—VAN OORDT

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

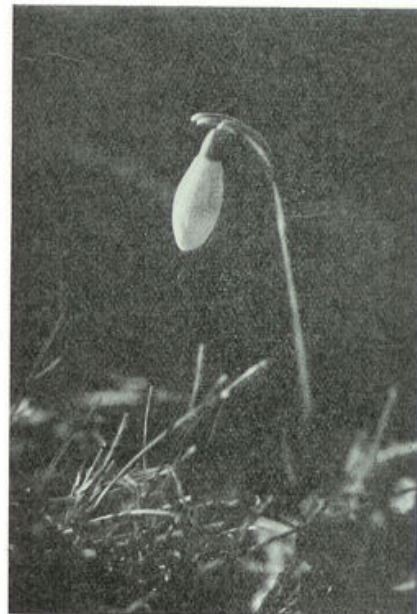
Aren lezen.

Ruth 2 : 3: Zoo ging zij heen, en kwam, en las op in het veld, achter de maaiers.

DE MOZAÏSCHE WET GAF DEN ARMEN HET recht, op de akkers aren na te lezen. Diezelfde wet verbod aan de eigenaars, om zelf die nalezing te houden. Toch waren er wel harde heeren, en ook maaiers, die aan de armen beletten, van dit recht gebruik te maken.

Thans geschiedt dit aren lezen door de armen nog. De „lezers” zijn echter niet altijd even bescheiden. Soms is er zelfs een bepaalde knecht noodig, om hen op een behoorlijken afstand te houden.

Het veld van Boaz, waar Ruth de aren las, wordt nog gewezen aan de Oostzijde van Bethlehem, tusschen uitgestrekte olijfgaarden. Het koren, dat hier groeit, wordt duur verkocht. Volgens de bewering der omwonenden zou het gezegende kracht bezitten. s.

Naar foto Heukeles
Zwolle

Lief klokje mijn,
wil voor mij zijn
een lieve lente-bode!